

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51/1575/9.05.

2006

Parlamentul României
Camera Deputaților

COMISIA PENTRU REGULAMENT Nr. 550 din 9.05.2006

COMISIA PENTRU REGULAMENT
IEȘIRE Nr. 35/16
2006...Luna...05...Ziua...09...

Către,

**BIROUL PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

În data de 9 mai 2006, Comisia pentru Regulament s-a întrunit pentru a discuta conținutul adresei nr.458 B.P. din 25.04.2006 trimisă de către Secretarul general ca urmare a deciziei Biroului Permanent al Camerei Deputaților și înregistrată de către noi cu nr.35/16 din 26.04.2006, privind interpretarea dispozițiilor art.140 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Respectiva adresă are ca obiect sesizarea Comisiei pentru Regulament în vederea formulării unui punct de vedere în conformitate cu prevederile art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34 din 24 oct.2005.

Membrii Comisiei au decis să formuleze referitor la aplicarea dispozițiilor art.140 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților următoarea interpretare:

1. Dispozițiile art.140 alin.(3) instituie obligația participării la dezbaterile proiectelor de legi inițiate de Guvern a ministrului de resort sau a secretarului de stat pentru relația cu Parlamentul din ministerul respectiv.

Formularea este deosebit de clară și rezultă, fără echivoc, faptul că Guvernul nu poate fi reprezentat de către ministrul pentru relația cu Parlamentul sau de către un alt ministru sau secretar de stat, deoarece numai reprezentanții ministerului care a inițiat proiectul de lege (ministru

sau secretarul de stat responsabil cu relația cu Parlamentul) pot fi în măsură să-l prezinte în fața Camerei Deputaților cu maximă competență.

În acest sens, conform prevederilor art.140 alin.(2) participarea membrilor Guvernului la lucrările Camerei este obligatorie în condițiile în care li se solicită participarea.

Lipsa de la dezbateri a ministrului sau a secretarului de stat din respectivul minister obligat să participe este sancționată prin retragerea proiectului de pe ordinea de zi respectivă.

Președintele Camerei Deputaților, conform prevederilor art.33 lit.b) din Regulament, conduce lucrările plenului. Acest lucru presupune și faptul că în cadrul dezbaterilor generale asupra unui proiect de lege, Președintele Camerei Deputaților trebuie să dea cuvântul inițiatorului respectivului proiect conform prevederilor art.100 alin.(1). Dacă se va constata absența ministrului sau a secretarului de stat îndreptățit și, în același timp, obligat să participe, Președintele va aplica prevederile imperative ale art.140 alin.(3) și va dispune retragerea de pe ordinea de zi a respectivului proiect. În conformitate cu prevederile art.145, Președintele Camerei sau vicepreședintele care îl înlocuiește este obligat să asigure respectarea regulamentului.

În acest context, președintele de ședință nu are obligația și nu poate să supună votului plenului retragerea de pe ordinea de zi a unui proiect de lege inițiat de către Guvern în cazul absenței „ministrului de resort sau a secretarului de stat pentru relația cu Parlamentul din ministerul respectiv” pentru că s-ar încălca prevederile art.140 alin.(3), care sunt imperative.

Pentru a debloca procesul legislativ în cazul sancționării prin retragerea de pe ordinea de zi a unui proiect de lege, datorată neprezentării ministrului sau secretarului de stat respectiv, Biroul Permanent poate lua măsura de a nu solicita participarea acestora la următoarele dezbateri și pe cale de consecință, conform prevederilor art.140 alin.(2) prezența lor nefiind obligatorie.

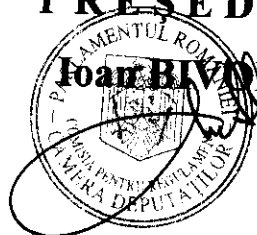
Prevederile Regulamentului Camerei Deputaților pot fi modificate numai în condițiile art.230 din actualul Regulament. Rezultă că nici în situația în care ar exista un vot unanim al tuturor deputaților nu se poate proceda într-un mod care încalcă prevederile regulamentului.

Încălcarea repetată a unor prevederi legale sau, în cazul pe care îl analizăm, regulamentare nu acordă vreo legitimitate acestor fapte deoarece putem vorbi de cutume numai în cazul în care ar exista un vid de reglementare sau ne-am afla în prezența unor reglementări vagi și interpretabile.

În conformitate cu art.228 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților, Comisia pentru Regulament înaintează următoarea propunere : „În cazul în care Camera Deputaților este primă Cameră sesizată și pentru inițiativa legislativă respectivă există riscul aprobării tacite, președintele va decide supunerea spre dezbateră fără a scoate inițiativa de pe ordinea de zi, în cazul lipsei ministrului sau a secretarului de stat din ministerul respectiv”.

Membrii Comisiei au analizat și adoptat cu unanimitate de voturi punctul de vedere și au decis înaintarea acestuia către Biroul permanent al Camerei Deputaților

PREȘEDINTE,

Ioan BIVOLARU

SECRETAR,

Lia Olguța VASILESCU

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51/1575/9.05.

2006

Parlamentul României
Camera Deputaților

COMISIA PENTRU REGULAMENT Nr. 550 din 9.05.2006

COMISIA PENTRU REGULAMENT
IEȘIRE Nr. 35/16
2006...Luna...05...Ziua...09...

Către,

**BIROUL PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

În data de 9 mai 2006, Comisia pentru Regulament s-a întrunit pentru a discuta conținutul adresei nr.458 B.P. din 25.04.2006 trimisă de către Secretarul general ca urmare a deciziei Biroului Permanent al Camerei Deputaților și înregistrată de către noi cu nr.35/16 din 26.04.2006, privind interpretarea dispozițiilor art.140 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților.

Respectiva adresă are ca obiect sesizarea Comisiei pentru Regulament în vederea formulării unui punct de vedere în conformitate cu prevederile art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34 din 24 oct.2005.

Membrii Comisiei au decis să formuleze referitor la aplicarea dispozițiilor art.140 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților următoarea interpretare:

1. Dispozițiile art.140 alin.(3) instituie obligația participării la dezbaterile proiectelor de legi inițiate de Guvern a ministrului de resort sau a secretarului de stat pentru relația cu Parlamentul din ministerul respectiv.

Formularea este deosebit de clară și rezultă, fără echivoc, faptul că Guvernul nu poate fi reprezentat de către ministrul pentru relația cu Parlamentul sau de către un alt ministru sau secretar de stat, deoarece numai reprezentanții ministerului care a inițiat proiectul de lege (ministru

sau secretarul de stat responsabil cu relația cu Parlamentul) pot fi în măsură să-l prezinte în fața Camerei Deputaților cu maximă competență.

În acest sens, conform prevederilor art.140 alin.(2) participarea membrilor Guvernului la lucrările Camerei este obligatorie în condițiile în care li se solicită participarea.

Lipsa de la dezbateri a ministrului sau a secretarului de stat din respectivul minister obligat să participe este sancționată prin retragerea proiectului de pe ordinea de zi respectivă.

Președintele Camerei Deputaților, conform prevederilor art.33 lit.b) din Regulament, conduce lucrările plenului. Acest lucru presupune și faptul că în cadrul dezbaterilor generale asupra unui proiect de lege, Președintele Camerei Deputaților trebuie să dea cuvântul inițiatorului respectivului proiect conform prevederilor art.100 alin.(1). Dacă se va constata absența ministrului sau a secretarului de stat îndreptățit și, în același timp, obligat să participe, Președintele va aplica prevederile imperative ale art.140 alin.(3) și va dispune retragerea de pe ordinea de zi a respectivului proiect. În conformitate cu prevederile art.145, Președintele Camerei sau vicepreședintele care îl înlocuiește este obligat să asigure respectarea regulamentului.

În acest context, președintele de ședință nu are obligația și nu poate să supună votului plenului retragerea de pe ordinea de zi a unui proiect de lege inițiat de către Guvern în cazul absenței „ministrului de resort sau a secretarului de stat pentru relația cu Parlamentul din ministerul respectiv” pentru că s-ar încălca prevederile art.140 alin.(3), care sunt imperative.

Pentru a debloca procesul legislativ în cazul sancționării prin retragerea de pe ordinea de zi a unui proiect de lege, datorată neprezentării ministrului sau secretarului de stat respectiv, Biroul Permanent poate lua măsura de a nu solicita participarea acestora la următoarele dezbateri și pe cale de consecință, conform prevederilor art.140 alin.(2) prezența lor nefiind obligatorie.

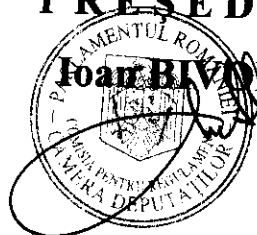
Prevederile Regulamentului Camerei Deputaților pot fi modificate numai în condițiile art.230 din actualul Regulament. Rezultă că nici în situația în care ar exista un vot unanim al tuturor deputaților nu se poate proceda într-un mod care încalcă prevederile regulamentului.

Încălcarea repetată a unor prevederi legale sau, în cazul pe care îl analizăm, regulamentare nu acordă vreo legitimitate acestor fapte deoarece putem vorbi de cutume numai în cazul în care ar exista un vid de reglementare sau ne-am afla în prezența unor reglementări vagi și interpretabile.

În conformitate cu art.228 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților, Comisia pentru Regulament înaintează următoarea propunere : „În cazul în care Camera Deputaților este primă Cameră sesizată și pentru inițiativa legislativă respectivă există riscul aprobării tacite, președintele va decide supunerea spre dezbateră fără a scoate inițiativa de pe ordinea de zi, în cazul lipsei ministrului sau a secretarului de stat din ministerul respectiv”.

Membrii Comisiei au analizat și adoptat cu unanimitate de voturi punctul de vedere și au decis înaintarea acestuia către Biroul permanent al Camerei Deputaților

PREȘEDINTE,

Ioan BIVOLARU

SECRETAR,

Lia Olguța VASILESCU

B.P. Nr. *1442* din *20.04.2006*

Nr. *54/1394* / *20.04.2006*

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

COMISIA PENTRU REGULAMENT

COMISIA PENTRU REGULAMENT
IEȘIRE Nr. *35/14*
20.04. Luna *04* Ziua *19*

Către,

BIROUL PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR

pentru B.P.
[Signature]

În data de 19 aprilie 2006, Comisia pentru Regulament s-a întrunit pentru a discuta conținutul adresei nr.54 DST din 4.04.2006 înregistrată de către noi cu nr.35/11 din 4.04.2006.

Respectiva adresă ne-a fost trimisă de către Secretarul general ca urmare a deciziei Biroului Permanent al Camerei Deputaților și are ca obiect sesizarea Comisiei pentru Regulament în vederea exprimării unui punct de vedere în conformitate cu prevederile art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34 din 24 oct.2005.

Membrii Comisiei au decis să formuleze referitor la aplicarea dispozițiilor art.104 și art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților următoarele interpretări:

1. Dispozițiile art.104 din Regulamentul Camerei Deputaților se referă la situația în care „prin raportul comisiei sesizate în fond se propune respingerea proiectului, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre a Camerei Deputaților...” iar această propunere a comisiei nu este aprobată prin votul plenului Camerei Deputaților.

Conform art.104 alin.(3) se va trece, într-o ședință ulterioară „conform ordinii de zi” la dezbateră pe articole a actului normativ în cauză, cu luarea

în considerare a amendamentelor, depuse și care sunt înscrise în raport ca amendamente respinse, în vederea supunerii la vot a unei propuneri de adoptare a respectivei inițiative legislative. În cazul în care raportul nu conține amendamente depuse la comisia prezedinte de ședință, în conformitate cu prevederile alin.(3) al art.104 din Regulament, decide retrimiteră la comisia sesizată în fond a proiectului de lege, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre al Camerei în vederea reexaminării și întocmirii unui nou raport și va fixa un termen pentru depunerea acestui nou raport.

2. Dispozițiile art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților reglementează modul în care sunt adoptate în plenul Camerei proiectele de legi privind aprobarea ordonanțelor.

Dispozițiile acestui articol pot fi interpretate corect numai dacă avem în vedere și dispozițiile art.115 din Constituția României, republicată și dispozițiile art.104 și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților.

Este cunoscut faptul că atât ordonanțele emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare adoptată anterior de către Parlament, cât și ordonanțele de urgență emise de către Guvern sunt trimise Parlamentului împreună cu proiecte de legi de aprobare.

În cuprinsul alin.(7) al art.115 din Constituția României se statuează că „ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă și se resping printr-o lege”. Această prevedere constituțională este deosebit de importantă.

Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare vor fi adoptate ca legi ordinare pentru că acest tip de ordonanțe nu pot fi emise decât în domenii care nu fac obiectul legilor organice (art.115 alin.(1) din Constituție). Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor de urgență pot avea atât caracter ordinar cât și organic, în funcție de normele cuprinse în fiecare ordonanță în parte.

Aceste proiecte de legi de aprobare a ordonanțelor pot fi înaintate de către comisiile sesizate în fond cu sau fără modificări și în acest caz plenul Camerei Deputaților va dezbate un raport care propune adoptarea proiectului de lege privind aprobarea ordonanței respective. Dacă în urma votului asupra proiectului de lege privind aprobarea ordonanței este obținut numărul de voturi „pentru” necesar adoptării, procedura este finalizată. Dacă în urma acestui vot final, numărul voturilor „pentru” nu este suficient în vederea adoptării proiectului de lege atunci proiectul în cauză se va retrimite comisiei pentru întocmirea unui nou proiect de lege privind respingerea ordonanței, dacă nu există, deja, în raport un amendament respins în sensul acesta.

Considerăm, având în vedere prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României, că deputații trebuie să voteze un proiect de lege de respingere concret formulat și materializat într-un document și nu o concluzie logică. De altfel, un interval de timp rezonabil între cele două voturi este necesar și pentru anumite evaluări cu caracter politic și juridic.

În cazul în care plenul Camerei trebuie să voteze un proiect de lege de respingere a ordonanței, fie că acest proiect este rezultatul primului raport al comisiei sesizate în fond asupra proiectului de aprobare a ordonanței inițiat de către Guvern, fie că respectivul proiect este rezultatul unui al doilea raport al comisiei sesizate în fond ca urmare a neadoptării de către plen a proiectului de lege inițial de aprobare a ordonanței – dacă plenul adoptă proiectul de respingere procedura este finalizată.

Dacă plenul nu reușește să adopte cu un număr suficient de voturi „pentru” proiectul de lege privind respingerea ordonanței putem să ne aflăm în două situații :

1. dacă printr-un prim raport al comisiei sesizate în fond se propune respingerea ordonanței și Camera nu adoptă o asemenea variantă se retrimite la comisie ordonanța pentru a se întocmi un raport favorabil și un proiect de lege de aprobare, cu sau fără modificări a ordonanței;
2. dacă anterior, plenul nu a reușit să adopte proiectul de lege de aprobare a ordonanței și apoi nu a reușit să adopte nici proiectul de lege de respingere a aceleiași ordonanțe, ne aflăm în situația în care Camera nu a reușit să se pronunțe asupra ordonanței. Camera se găsește într-o situație identică când, din diverse motive, nu ia în dezbateră proiectul de lege privind ordonanța sau când nu reușește să adopte un astfel de proiect de lege.

Considerăm că, în ceea ce privește o anumită ordonanță, trebuie să se voteze de cel mult două ori : un vot asupra unui proiect de lege privind aprobarea ordonanței și, eventual, un vot asupra unui proiect de lege privind respingerea respectivei ordonanțe.

Nu este de asemenea, acceptabil ca membrii comisiei să-și mențină opinia materializată în raportul inițial asupra unei ordonanțe dacă respectiva soluție a fost respinsă prin vot de plen.

Retrimiteră la comisie, în acest caz, echivalează cu un mandat de a întocmi un raport cu o concluzie opusă, o formalitate impusă de prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României.

Ordonanța își produce efectele juridice, dacă a fost emisă de către Guvern cu respectarea prevederilor constituționale, până în momentul în care în Monitorul Oficial al României se publică o lege de respingere a

respectivei ordonanțe. O asemenea lege are aceleași efecte juridice ca o lege de abrogare a unei legi. O lege de respingere a unei ordonanțe de urgență va avea caracter ordinar sau organic, în funcție de caracterul normelor cuprinse în ordonanță.

În cazul în care Camera Deputaților nu reușește să se pronunțe asupra unei ordonanțe (fie nu a reușit să o ia în dezbatere, fie nu a reușit să adopte o lege de aprobare sau o lege de respingere) situația este diferită în funcție de calitatea Camerei Deputaților în ceea ce privește competența de adoptare.

Dacă suntem în situația de a fi primă Cameră sesizată sunt aplicabile prevederile art.115 alin.(5) din Constituție, ale art.105 alin.(3) și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților. Conform acestor prevederi, în cazul ordonanțelor de urgență, dacă nu s-a adoptat o lege de aprobare a ordonanței sau o lege de respingere a ordonanței de urgență respective, în 30 de zile de la depunerea ei la Cameră, ordonanța de urgență este considerată adoptată și se trimite Senatului spre dezbatere. În cazul ordonanțelor emise în baza unei legi de abilitare, termenele sunt cele din art.75 alin.(2) din Constituția României, respectiv 45 de zile, iar în cazul codurilor și legilor de complexitate termenul este de 60 de zile de la data prezentării în Biroul Permanent.

Dacă suntem în situația de a fi Cameră decizională și nu s-a reușit nici adoptarea unei legi de aprobare a ordonanței și nici adoptarea unei legi de respingere a respectivei ordonanțe, dezbaterile asupra ei se reiau în sesiunea următoare pornind de la forma cu care Camera a fost sesizată inițial pe baza ultimului raport întocmit de comisia sesizată în fond, în conformitate cu prevederile art.105 alin.(2).

În situația în care Camera decizională nu se pronunță asupra unei ordonanțe prin adoptarea unei legi, acest fapt poate fi interpretat și ca fiind expresia voinței politice a majorității parlamentare de a lăsa în vigoare ordonanța emisă de către Guvern fără a o afecta prin vreo modificare.

În ceea ce privește cazul concret al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 pentru ratificarea Acordului între Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind înființarea Fundației Publice Româno - Ungare „Gojdu”, semnat la București, la 20 octombrie 2005, constatăm următoarele :

- Raportul suplimentar al Comisiei juridice, de disciplină și imunități care propune adoptarea Proiectului de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 este supus votului plenului Camerei Deputaților în data de 30.03.2006;

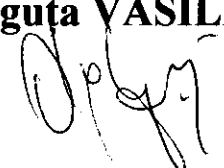
- Proiectul de lege de aprobare a respectivei ordonanțe de urgență nu este adoptat de către Camera Deputaților, deoarece din totalul de 177 de deputați prezenți votează în favoarea proiectului de lege 88 de deputați și nu 89, cât ar fi fost necesar;
- În data de 7.04.2006 ordonanța de urgență este înaintată Senatului cu un proiect de lege de respingere, deși un asemenea proiect de lege nu a fost adoptat de către Camera Deputaților;
- Plenul Camerei Deputaților a încălcat prevederile art.115 alin.(5) din Constituția României și prevederile art.113 alin.(1) din Regulamentul Camerei Deputaților când a aprobat prelungirea termenului de adoptare de la 30 de zile, de la depunerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005, însoțit de Proiectul de lege de adoptare, la 60 de zile.

Având în vedere cele de mai sus, concluzia este că discutarea raportului comisiei sesizate în fond și votul din data de 30.03.2006 au fost tardive deoarece ordonanța de urgență la care ne referim era deja adoptată tacit, fapt care trebuia să fie comunicat Senatului.

Membrii Comisiei au analizat și adoptat cu 4 voturi pentru (dl. dep. Bivolaru Ioan – PSD; dl. dep. Iustian Mircea Teodor – PNL; dna. dep. Dumitrescu Liana – Grupul Minoritățile Naționale și dl. dep. Varga Attila – UDMR), 2 voturi împotriva (dl. dep. Buda Daniel – PD și dna. Lia Olguța Vasilescu – PRM și 1 abținere (dl. dep. Ciucă Liviu Bogdan – PC) punctul de vedere și au decis înaintarea acestuia către Biroul permanent al Camerei Deputaților

PRESEDINTE,

Ion BIVOLARU

SECRETAR,

Lia Olguța VASILESCU

Anura la p. 1. A

N O T Ă
asupra competențelor Camerei Deputaților
și ale Senatului privind dezbaterea și aprobarea proiectele de
legi și a propunerile legislative

Constituția României adoptată în 1991 a fost criticată, printre altele, și pentru faptul că nu făcea o diferențiere a atribuțiilor celor două camere ale Parlamentului. Legea de revizuire a Constituției și-a propus să soluționeze mai multe probleme printre care a fost și aceea a atribuțiilor absolut egale ale Camerei Deputaților și Senatului. Soluția adoptată, care nu rezolvă pe fond, în opinia multor specialiști, problema amintită a fost aceea de a împărți, în ceea ce privește succesiunea sesizării, proiectele de lege și propunerile legislative, în funcție de materia pe care o reglementează și în funcție de caracterul lor organic sau ordinar, între cele două camere.

Astfel, prevederile art.75 alin.(1) stabilesc care sunt proiectele de lege și propunerile legislative care se supun spre dezbatere și adoptare Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată.

Având în vedere articolul mai sus menționat, rezultă că toate celelalte proiecte de lege și propuneri legislative sunt de competența decizională a Camerei Deputaților, iar Senatul le va dezbate și adopta în calitate de primă Cameră sesizată. În aceeași logică, proiectele de lege și propunerile legislative ce se vor încadra în prevederile art.75 alin.(1) sunt de competența decizională a Senatului.

Aceste prevederi constituționale trebuiau să se reflecte în prevederile celor două regulamente ale camerelor Parlamentului și, ca urmare a acestui fapt, s-au operat modificările necesare la sfârșitul anului 2003. În mod firesc, inițiativele legislative care erau date, conform Constituției și Regulamentului Camerei Deputaților, spre dezbatere și adoptare Camerei, ca primă cameră sesizată, ar fi trebuit să se regăsească în Regulamentul Senatului, în cadrul atribuțiilor sale de Cameră decizională și invers.

Din păcate, au existat necorelări între articolele din cele două regulamente care se referă la această materie și aceste necorelări se mențin și în Hotărârile celor două Camere de modificare a regulamentelor, care au fost adoptate în octombrie 2005.

Analizând conținutul art.86 alin.(2) și (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, devenit art.92 alin.(8) și alin.(9) după renumerotare și republicare, Comisia pentru Regulament a constatat două erori pe care a dorit să le corecteze. O primă problemă a fost aceea că în art.75 alin.(1) din Constituția României sunt făcute trimiteri la alte articole sau alienate din legea fundamentală, iar în vechea formă a Regulamentului Camerei Deputaților au fost precizate suplimentar și materiile la care se referă acele articole sau alineate

Acele precizări erau foarte necesare, dar din păcate, în unele cazuri, nu erau întotdeauna corespunzătoare. Pentru a se corecta acest lucru s-a recurs la o redefinire în art.86 alin.(2) și (3) în actualul regulament a materiei aferente articolelor și alineatelor respective din Constituția României.

În această operațiune de redefinire, membrii Comisiei pentru Regulament s-au inspirat și din două tratate de drept constituțional, respectiv: **“Drept constituțional și instituții publice”** de Ioan Muraru și Elena Simina Tănăsescu, vol.II, Ed. All Beck, București 2004, p.216-223 și **“Instituții și proceduri constituționale”** de Ion Deleanu, Ed. Servo-Sat, Cluj, 2003, p.536-540.

O a doua problemă a fost aceea că anumite materii date spre dezbatere și adoptare Camerei Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată în conformitate cu prevederile art.86 alin.(2) din fostul Regulament nu se regăseau în conținutul art.75 alin.(1) din Constituția României prin trimiterile precise la diverse articole din Constituție.

Pentru a soluționa această problemă s-au parcurs următoarele etape:

- 1) s-au eliminat din cuprinsul art.86 alin.(2) din fostul Regulament toate articolele care nu erau precizate în conținutul art.75 alin.(1) din Constituție, ca fiind în competența Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată și s-au înscris în art.86 alin.(3) din noul Regulament, care reglementează competența decizională a Camerei;
- 2) s-a făcut un inventar al tuturor articolelor din Constituție în care se arată că o anumită materie se reglementează prin lege organică și, în cazul în care respectivele articole nu erau precizate în conținutul art.75 alin.(1) din legea supremă, au fost înscrise în cuprinsul art.86 alin.(3) din noul Regulament;

- 3) în cazul în care în urma inventarului de materii, amintit la punctul 2, s-au constatat anumite repetiții, în cadrul art.86 alin.(3) s-a menționat numai articolul din Constituție care avea caracterul cel mai general și nu au mai fost menționate alte articole care trimiteau la aceeași materie.

Rezultatul acestui efort de sistematizare și clarificare s-a materializat în forma propusă de către Comisia pentru Regulament și adoptată de către plenul Camerei Deputaților a art.86 alin.(2) și (3), care a devenit art.92 alin.(8) și (9) după republicarea Regulamentului

Se constată, așa cum s-a arătat anterior, că există diferențe între art.86 alin.(2) și (3) din noul Regulament al Camerei Deputaților și art.88 alin.(7) și (8) din noul Regulament al Senatului în ceea ce privește problema pe care această notă o analizează.

Astfel, în cuprinsul alin.(8) al art.88 din noul Regulament al Senatului, care face referire la calitatea de cameră decizională a Senatului sunt înscrise anumite articole care nu apar, cum ar fi normal, în art.86 alin.(2) din noul Regulament al Camerei Deputaților, care reglementează competența Camerei Deputaților ca primă Cameră sesizată

Unele articole care generează conflicte de competențe între Camera Deputaților și Senat

1. Considerăm că înscrierea **art.52 alin.(2)** din Constituție, respectiv – “Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică” în competența decizională a Senatului este o greșală.

Respectivul articol este de competența decizională a Camerei Deputaților și a fost înscris corect la art.86 alin.(3), devenit art.92 alin.(9) după republicarea Regulamentului.

Art.52 alin.(2) nu se regăsește în conținutul art.75 alin.(1) din Constituție. În art.88 alin.(8) din noul Regulament al Senatului art.52 alin.(2) este citat împreună cu art.73 alin.(3) lit.k – Contenciosul administrativ.

Credem că art.52 din Constituție trebuie privit într-un context mai larg, cetățenii putând să-și apere drepturile vătămate de o autoritate publică nu numai în fața unei instanțe de contencios administrativ.

Menționăm că în Hotărârea Senatului nr.20/24 nov.2003 care a modificat Regulamentul Senatului ca urmare a revizuirii Constituției, art.52 alin.(2) era înscris în mod corect în atribuțiile Senatului de primă cameră sesizată.

Dacă am accepta interpretarea Senatului conform căreia art.52 alin.(2) vizează strict o problemă de contencios administrativ, atunci ar

trebui să eliminăm referirea la acest articol și să lăsăm doar o trimitere la art.73 alin.(3) lit.k din Constituția României.

2. **Art.123 alin.(3)** care se referă la atribuțiile prefectului a fost înscris la art.88 alin.(8) din noul Regulament al Senatului – la atribuțiile de Cameră decizională, ceea ce ar presupune că trebuie să fie în competența Camerei Deputaților ca primă Cameră sesizată. Acest lucru nu este admisibil pentru că respectivul articol nu este citat în art.75 alin.(1) din Constituția României. Pornind de la conținutul art.75 alin.(1) , Comisia pentru Regulament a Camerei a înscris art.123 alin.(3) în competența decizională a Camerei Deputaților. Singura explicație plauzibilă a deciziei Senatului ar fi că art.123 alin.(3) , prin conținutul său s-ar putea înscrie în materia mai generală reglementată de art.73 alin.(3) lit.o) – “organizarea administrației publice locale, a teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală”. Într-o asemenea interpretare, considerăm că art.123 alin.(3) nu ar mai trebui să fie deloc menționat. Art.73 alin.(3) lit.o) este corect cuprins în ambele regulamente.

3. O situație similară o prezintă și **art.125 alin.(2)** a cărui materie este definită în Regulamentul Senatului – “statutul judecătorilor”. Dacă privim mai cu atenție, vom constata că în Constituție art.125 alin.(2) are următoarea redactare: “(2) Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice”. Dacă materia ar fi reglementată numai în Legea Consiliului Superior al Magistraturii, atunci soluția Camerei ar fi greșită și nici în Regulamentul Senatului nu ar mai trebuie să apară menționarea acestui articol deoarece respectiva materie se încadrează perfect în dispozițiile art.73 alin.(3) lit.l) “organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi”.

Această problemă se găsește însă reglementată și în Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor iar în acest caz considerăm că soluția adoptată în Regulamentul Camerei Deputaților este corectă.

4. Nici **art.128 alin.(2)** – nu se încadrează în prevederile art.75 alin.(1) din Constituție și, ca urmare a acestui fapt, nu putem accepta soluția înscrisă în noul Regulament al Senatului ca proiectele de lege care reglementează respectiva materie să fie de competența Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată și de competența decizională a Senatului.

5. Situația **art.63 alin.(1)** este mai delicată: Atât în tratatul de drept constituțional scris de prof. univ. dr. Ioan Muraru și de conf. univ. dr. Elena Simina Tănăsescu, cât și în tratatul de drept constituțional scris de prof. univ. dr. Ion Deleanu se scrie că prelungirea mandatului Camerelor se face prin lege organică. Nefăcându-se nici o trimitere în art.75 alin.(1) din Constituție la art.63 alin.(1) am ajuns la concluzia că o asemenea lege va fi adoptată de Senat, ca primă Cameră sesizată și de către Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională. Dacă art.60 alin.(1) din Constituția adoptată în 1991 preciza în mod expres că prelungirea mandatului se face prin lege organică, art.63 alin.(1) din Constituția revizuită în 2003 și care preia materia art.60 alin.(1) precizează că mandatul Camerelor se prelungește “de drept”. Foarte interesant este faptul că, deși în tratatul de drept constituțional scris de prof. univ. dr. Ion Deleanu se scrie despre prelungirea “de drept” a mandatului Camerelor, se precizează și necesitatea unei legi organice în această materie: “Camera Deputaților și Senatul sunt alese pentru un mandat de 4 ani, care se prelungește *de drept* până la întrunirea legală a noului Parlament (fără însă ca pe durata prorogării Camerele să poată proceda la revizuirea Constituție ori la adoptarea, modificarea sau abrogarea unor legi organice) sau se prelungește prin *lege organică*, în caz de război sau de catastrofă” (Ion Deleanu, Instituții și proceduri constituționale, Ed. Servo-Sat, 2003, p.540).

Prin Decizia Curții Constituționale nr.602 din 14 nov.2005 includerea art.63 alin.(1) în competențele decizionale ale Camerei Deputaților a fost considerată neconstituțională motivându-se că în conținutul respectivului articol se statuează faptul că mandatul Parlamentului se prelungește “de drept” și este exclusă necesitatea adoptării unei legi în vederea prelungirii respectivului mandat. Având în vedere acest fapt orice prevedere din Regulamentul Camerei Deputaților declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr.602 din 14 nov.2005 și-a încetat efectele juridice în data de 2 ian.2006, conform art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată.

Problema este pe deplin rezolvată din punct de vedere legal, ea putând să mai constituie doar subiect de dezbatere în lucrările de drept constituțional.

6. Art.83 alin.(3) ar putea suscita anumite discuții:

În conformitate cu art.83 alin.(3) din Constituția României, republicată: „Mandatul Președintelui României poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau de catastrofă”. Având în vedere că în cuprinsul art.75 alin.(1) din Constituția României, republicată nu găsim în

competențele de dezbatere și adoptare ale Camerei Deputaților, ca primă Cameră Sesizată, nici o referire la art.83 alin.(3), concluzia care se impune este că Senatului îi revine competența de primă Cameră sesizată, iar Camera Deputaților este Cameră decizională în această materie.

În acest moment, între cele două regulamente nu există nici o contradicție privind competența asupra materiei reglementate de art.83 alin.(3).

Există, însă, opinii conforme cărora competența adoptării unei asemenea legi organice ar trebuie să revină Camerelor reunite în ședință comună. Există și unele argumente în susținerea unei asemenea opinii. Astfel, în conformitate cu prevederile Constituției României, republicată, Președintele depune jurământul în fața Camerelor reunite (art.82 alin.(2), este suspendat din funcție (art.95) prin votul majorității deputaților și senatorilor în ședința Camerelor reunite, este pus sub acuzare (conf.art.96) prin votul deputaților și senatorilor în Camerele reunite. De asemenea, Președintele trimite mesaje Parlamentului care sunt primite de către parlamentari în ședințe comune (art.65). Tot în ședințe comune ale celor două Camere, conform prevederilor art.65, sunt examinate rapoartele Consiliului Suprem de Apărare a Țării, condus de către Președintele României, sunt numiți directorii serviciilor de informații propuși de către Președinte, este aprobată strategia națională de apărare a țării este trimisă de CSAT, se declară mobilizarea totală sau parțială solicitată de către Președinte (art.92), se declară starea de război.

Toate aceste prevederi și altele asemănătoare ar putea conduce la concluzia că Președintele României se află în raport nemijlocit cu plenul celor două Camere.

La o analiză mai atentă vom constata că în majoritatea cazurilor aceste raporturi dintre Parlament și Președinte nu se referă la procesul de dezbatere și adoptare a legilor, chiar dacă generic și în cazul procesului legislativ ne referim Parlament. De fapt, legile îi sunt trimise la promulgare Președintelui de către Camera Deputaților, iar cererile de reexaminare ale legilor, formulate de către șeful statului sunt dezbătute în fiecare Cameră a Parlamentului, cu excepția a două situații : legea bugetului și legea privind statutul deputaților și senatorilor.

În toate parlamentele bicamerale, proiectele de legi sau propunerile legislative se dezbate și se adoptă în fiecare Cameră în parte, dezbaterile și adoptarea în plenul Parlamentului constituind o excepție. Atunci când legiuitorul dorește să facă o excepție de la regulă această excepție trebuie să fie reglementată în mod expres.

În art.65 din Constituția României în alin.(1) se statuează regula: „Camera Deputaților și Senatul lucrează în ședințe separate”, iar în alin.(2) este reglementată excepția „Camerale își desfășoară lucrările și în ședințe comune...”, precizându-se situațiile în care Camera Deputaților și Senatul lucrează în ședințe comune, potrivit unui Regulament al ședințelor comune. Între problemele care sunt de domeniul ședințelor comune enumerate în art.65 alin.(2) literele a)-k) nu este prevăzută problema prelungirii mandatului Președintelui României.

Având în vedere cele menționate mai sus, considerăm că o eventuală acordare a competenței de dezbateră și adoptare a legi organice prin care se poate prelungi mandatul Președintelui României Camerelor reunite este neconstituțională.

În concluzie trebuie să remarcăm faptul că deși art.59, punctul 15 și art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34/2005, dau Comisiei pentru Regulament competența de a interpreta Regulamentul și de a elabora puncte de vedere, la sesizarea Biroului Permanent sau a Președintelui Camerei Deputaților, sunt și situații în care ar fi nevoie să fie creat un mecanism prin care să poată fi armonizate anumite prevederi din Regulamentul Camerei Deputaților cu prevederile din Regulamentul Senatului care reglementează aceeași materie. Această necesitate a fost resimțită de către parlamentari de vreme ce în Legea privind statutul deputaților și senatorilor, nepromulgată încă, în art.56 alin.(2) se precizează : “Camerale vor urmări ca reglementările instituite prin regulamentele proprii să fie concordate și corelate pe structuri, competențe, proceduri și activități”. Până în prezent, datorită unor interpretări excesive ale prevederilor art.61 în Constituția din 1991 (art.64 din Constituția României, republicată) accentul s-a pus pe separarea celor două Camere, fapt care a condus la apariția unor reglementări mult prea diferite în cele două Regulamente parlamentare.

Având în vedere că art.60 din Legea privind statutul deputaților și senatorilor transformă comisia specială care a elaborat respectivul act normativ într-o comisie cu caracter permanent a Parlamentului “însărcinată cu interpretarea unitară și aplicarea corectă a prevederilor legii, cu precădere a principiilor și regulilor de conduită parlamentară și a rezolvării oricăror probleme legate de aplicarea ei”, ar fi util ca într-o hotărâre a Parlamentului care ar trebui să detalieze atribuțiile și procedurile de lucru ale Comisiei respective să fie inclusă și atribuția de a armoniza prevederile celor două Regulamente ale Camerelor.

Constatând faptul că și în tratatele de drept constituțional elaborate de către profesori renumiți găsim soluții diferite și contradictorii

privind materia la care se referă prezenta notă, ar fi util ca președinții celor două Camere să solicite Curții Constituționale examinarea Regulamentelor în integralitatea lor pentru a rezolva conflictele de competență apărute și alte eventuale prevederi neconstituționale.

Întocmit,
Consilier Ovidiu Cameliu Petrescu

B.P. Nr. *1442* din *20.04.2006*

Nr. *54/1394* / *20.04.2006*

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

COMISIA PENTRU REGULAMENT

COMISIA PENTRU REGULAMENT
IEȘIRE Nr. *35/14*
20.06 Luna *04* Ziua *19*

Către,

BIROUL PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR

pentru B.P.
[Signature]

În data de 19 aprilie 2006, Comisia pentru Regulament s-a întrunit pentru a discuta conținutul adresei nr.54 DST din 4.04.2006 înregistrată de către noi cu nr.35/11 din 4.04.2006.

Respectiva adresă ne-a fost trimisă de către Secretarul general ca urmare a deciziei Biroului Permanent al Camerei Deputaților și are ca obiect sesizarea Comisiei pentru Regulament în vederea exprimării unui punct de vedere în conformitate cu prevederile art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34 din 24 oct.2005.

Membrii Comisiei au decis să formuleze referitor la aplicarea dispozițiilor art.104 și art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților următoarele interpretări:

1. Dispozițiile art.104 din Regulamentul Camerei Deputaților se referă la situația în care „prin raportul comisiei sesizate în fond se propune respingerea proiectului, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre a Camerei Deputaților...” iar această propunere a comisiei nu este aprobată prin votul plenului Camerei Deputaților.

Conform art.104 alin.(3) se va trece, într-o ședință ulterioară „conform ordinii de zi” la dezbateră pe articole a actului normativ în cauză, cu luarea

în considerare a amendamentelor, depuse și care sunt înscrise în raport ca amendamente respinse, în vederea supunerii la vot a unei propuneri de adoptare a respectivei inițiative legislative. În cazul în care raportul nu conține amendamente depuse la comisia prezedinte de ședință, în conformitate cu prevederile alin.(3) al art.104 din Regulament, decide retrimiteră la comisia sesizată în fond a proiectului de lege, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre al Camerei în vederea reexaminării și întocmirii unui nou raport și va fixa un termen pentru depunerea acestui nou raport.

2. Dispozițiile art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților reglementează modul în care sunt adoptate în plenul Camerei proiectele de legi privind aprobarea ordonanțelor.

Dispozițiile acestui articol pot fi interpretate corect numai dacă avem în vedere și dispozițiile art.115 din Constituția României, republicată și dispozițiile art.104 și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților.

Este cunoscut faptul că atât ordonanțele emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare adoptată anterior de către Parlament, cât și ordonanțele de urgență emise de către Guvern sunt trimise Parlamentului împreună cu proiecte de legi de aprobare.

În cuprinsul alin.(7) al art.115 din Constituția României se statuează că „ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă și se resping printr-o lege”. Această prevedere constituțională este deosebit de importantă.

Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare vor fi adoptate ca legi ordinare pentru că acest tip de ordonanțe nu pot fi emise decât în domenii care nu fac obiectul legilor organice (art.115 alin.(1) din Constituție). Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor de urgență pot avea atât caracter ordinar cât și organic, în funcție de normele cuprinse în fiecare ordonanță în parte.

Aceste proiecte de legi de aprobare a ordonanțelor pot fi înaintate de către comisiile sesizate în fond cu sau fără modificări și în acest caz plenul Camerei Deputaților va dezbate un raport care propune adoptarea proiectului de lege privind aprobarea ordonanței respective. Dacă în urma votului asupra proiectului de lege privind aprobarea ordonanței este obținut numărul de voturi „pentru” necesar adoptării, procedura este finalizată. Dacă în urma acestui vot final, numărul voturilor „pentru” nu este suficient în vederea adoptării proiectului de lege atunci proiectul în cauză se va retrimite comisiei pentru întocmirea unui nou proiect de lege privind respingerea ordonanței, dacă nu există, deja, în raport un amendament respins în sensul acesta.

Considerăm, având în vedere prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României, că deputații trebuie să voteze un proiect de lege de respingere concret formulat și materializat într-un document și nu o concluzie logică. De altfel, un interval de timp rezonabil între cele două voturi este necesar și pentru anumite evaluări cu caracter politic și juridic.

În cazul în care plenul Camerei trebuie să voteze un proiect de lege de respingere a ordonanței, fie că acest proiect este rezultatul primului raport al comisiei sesizate în fond asupra proiectului de aprobare a ordonanței inițiat de către Guvern, fie că respectivul proiect este rezultatul unui al doilea raport al comisiei sesizate în fond ca urmare a neadoptării de către plen a proiectului de lege inițial de aprobare a ordonanței – dacă plenul adoptă proiectul de respingere procedura este finalizată.

Dacă plenul nu reușește să adopte cu un număr suficient de voturi „pentru” proiectul de lege privind respingerea ordonanței putem să ne aflăm în două situații :

1. dacă printr-un prim raport al comisiei sesizate în fond se propune respingerea ordonanței și Camera nu adoptă o asemenea variantă se retrimite la comisie ordonanța pentru a se întocmi un raport favorabil și un proiect de lege de aprobare, cu sau fără modificări a ordonanței;
2. dacă anterior, plenul nu a reușit să adopte proiectul de lege de aprobare a ordonanței și apoi nu a reușit să adopte nici proiectul de lege de respingere a aceleiași ordonanțe, ne aflăm în situația în care Camera nu a reușit să se pronunțe asupra ordonanței. Camera se găsește într-o situație identică când, din diverse motive, nu ia în dezbateră proiectul de lege privind ordonanța sau când nu reușește să adopte un astfel de proiect de lege.

Considerăm că, în ceea ce privește o anumită ordonanță, trebuie să se voteze de cel mult două ori : un vot asupra unui proiect de lege privind aprobarea ordonanței și, eventual, un vot asupra unui proiect de lege privind respingerea respectivei ordonanțe.

Nu este de asemenea, acceptabil ca membrii comisiei să-și mențină opinia materializată în raportul inițial asupra unei ordonanțe dacă respectiva soluție a fost respinsă prin vot de plen.

Retrimiteră la comisie, în acest caz, echivalează cu un mandat de a întocmi un raport cu o concluzie opusă, o formalitate impusă de prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României.

Ordonanța își produce efectele juridice, dacă a fost emisă de către Guvern cu respectarea prevederilor constituționale, până în momentul în care în Monitorul Oficial al României se publică o lege de respingere a

respectivei ordonanțe. O asemenea lege are aceleași efecte juridice ca o lege de abrogare a unei legi. O lege de respingere a unei ordonanțe de urgență va avea caracter ordinar sau organic, în funcție de caracterul normelor cuprinse în ordonanță.

În cazul în care Camera Deputaților nu reușește să se pronunțe asupra unei ordonanțe (fie nu a reușit să o ia în dezbatere, fie nu a reușit să adopte o lege de aprobare sau o lege de respingere) situația este diferită în funcție de calitatea Camerei Deputaților în ceea ce privește competența de adoptare.

Dacă suntem în situația de a fi primă Cameră sesizată sunt aplicabile prevederile art.115 alin.(5) din Constituție, ale art.105 alin.(3) și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților. Conform acestor prevederi, în cazul ordonanțelor de urgență, dacă nu s-a adoptat o lege de aprobare a ordonanței sau o lege de respingere a ordonanței de urgență respective, în 30 de zile de la depunerea ei la Cameră, ordonanța de urgență este considerată adoptată și se trimite Senatului spre dezbatere. În cazul ordonanțelor emise în baza unei legi de abilitare, termenele sunt cele din art.75 alin.(2) din Constituția României, respectiv 45 de zile, iar în cazul codurilor și legilor de complexitate termenul este de 60 de zile de la data prezentării în Biroul Permanent.

Dacă suntem în situația de a fi Cameră decizională și nu s-a reușit nici adoptarea unei legi de aprobare a ordonanței și nici adoptarea unei legi de respingere a respectivei ordonanțe, dezbaterile asupra ei se reiau în sesiunea următoare pornind de la forma cu care Camera a fost sesizată inițial pe baza ultimului raport întocmit de comisia sesizată în fond, în conformitate cu prevederile art.105 alin.(2).

În situația în care Camera decizională nu se pronunță asupra unei ordonanțe prin adoptarea unei legi, acest fapt poate fi interpretat și ca fiind expresia voinței politice a majorității parlamentare de a lăsa în vigoare ordonanța emisă de către Guvern fără a o afecta prin vreo modificare.

În ceea ce privește cazul concret al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 pentru ratificarea Acordului între Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind înființarea Fundației Publice Româno - Ungare „Gojdu”, semnat la București, la 20 octombrie 2005, constatăm următoarele :

- Raportul suplimentar al Comisiei juridice, de disciplină și imunități care propune adoptarea Proiectului de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 este supus votului plenului Camerei Deputaților în data de 30.03.2006;

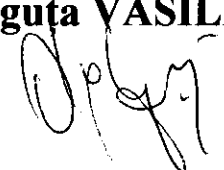
- Proiectul de lege de aprobare a respectivei ordonanțe de urgență nu este adoptat de către Camera Deputaților, deoarece din totalul de 177 de deputați prezenți votează în favoarea proiectului de lege 88 de deputați și nu 89, cât ar fi fost necesar;
- În data de 7.04.2006 ordonanța de urgență este înaintată Senatului cu un proiect de lege de respingere, deși un asemenea proiect de lege nu a fost adoptat de către Camera Deputaților;
- Plenul Camerei Deputaților a încălcat prevederile art.115 alin.(5) din Constituția României și prevederile art.113 alin.(1) din Regulamentul Camerei Deputaților când a aprobat prelungirea termenului de adoptare de la 30 de zile, de la depunerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005, însoțit de Proiectul de lege de adoptare, la 60 de zile.

Având în vedere cele de mai sus, concluzia este că discutarea raportului comisiei sesizate în fond și votul din data de 30.03.2006 au fost tardive deoarece ordonanța de urgență la care ne referim era deja adoptată tacit, fapt care trebuia să fie comunicat Senatului.

Membrii Comisiei au analizat și adoptat cu 4 voturi pentru (dl. dep. Bivolaru Ioan – PSD; dl. dep. Iustian Mircea Teodor – PNL; dna. dep. Dumitrescu Liana – Grupul Minoritățile Naționale și dl. dep. Varga Attila – UDMR), 2 voturi împotriva (dl. dep. Buda Daniel – PD și dna. Lia Olguța Vasilescu – PRM și 1 abținere (dl. dep. Ciucă Liviu Bogdan – PC) punctul de vedere și au decis înaintarea acestuia către Biroul permanent al Camerei Deputaților

PRESEDINTE,

Ion BIVOLARU

SECRETAR,

Lia Olguța VASILESCU

de birou
2006

APROBAT
în sedința Biroului permanent al
Camerei Deputaților
la data de 15.02.2006
Nr. 100

Prin adresa înregistrată la Camera Deputaților cu nr. 51/399/2006, Ministerul Afacerilor Externe adresează secretarului general al Camerei Deputaților rugămintea de a fi respectate procedurile prevăzute la art.39 din Legea nr.590/2003 privind tratatele, în cazul în care se dorește difuzarea acestora pe site-ul Camerei Deputaților înainte de a fi publicate în Monitorul Oficial al României.

Menționăm că potrivit prevederilor art.31 alin.f) din Regulamentul Camerei Deputaților, Biroul permanent asigură difuzarea pe site-ul Camerei Deputaților a proiectelor de legi, propunerilor legislative și proiectelor de hotărâri ale Camerei Deputaților, fără să existe o excepție în cazul proiectelor de legi pentru ratificarea tratatelor sau acordurilor internaționale.

În conformitate cu prevederile art.39 din Legea privind tratatele, nr.590/2003, *"Textele tratatelor bilaterale nu pot fi făcute publice până la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția cazului în care există o obligație internațională asumată de partea română în acest sens.*

După semnare, până la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, textele tratatelor bilaterale pot fi făcute publice cu acordul expres al celeilalte părți, după cum urmează:

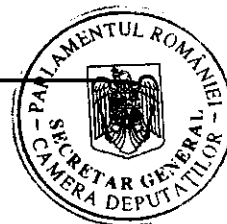
- a) în cazul tratatelor la nivel de stat – cu aprobarea Președintelui României;*
- b) în cazul tratatelor la nivel guvernamental – cu aprobarea primului-ministru al Guvernului;*
- c) în cazul tratatelor la nivel departamental – cu aprobarea conducătorului instituției inițitoare și cu avizul Ministerului Afacerilor Externe".*

Având în vedere solicitarea Ministerului Afacerilor Externe propunem ca această problemă să fie transmisă, pentru examinare, Comisiei pentru Regulament. Până la prezentarea punctului de vedere al Comisiei pentru Regulament propunem de asemenea ca prin derogare de la prevederile art.31 lit. f) și art.93 alin.(3) din Regulamentul Camerei Deputaților, proiectele de legi pentru ratificarea tratatelor internaționale însoțite de textele acestora să fie difuzate deputaților și comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, numai pe suport de hârtie.

SECRETAR

GENERAL

Mihai Unghianu
Mihai Unghianu

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

Nr. H2-1-1/182

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51/399/10.02.2006

08.02.2006

duc din Gec. Pădurea

Stimate Domnule Secretar General,

Am onoarea să mă adresez dumneavoastră în legătură cu publicarea, în conformitate cu practica actuală a Parlamentului României, pe site-ul de internet al Senatului și Camerei Deputaților a proiectele actelor normative, inclusiv cele ce au drept scop ratificarea unor tratate internaționale, împreună cu textul tratatului respectiv.

Deși, în principiu, cunoașterea textului unui tratat internațional de către public poate fi benefică, din perspectiva transparenței procesului decizional, în anumite cazuri, publicarea unor tratate internaționale poate determina unele sensibilități în relația cu anumiți parteneri. Pentru acest motiv, Legea nr. 590/2003 privind tratatele prevede expres că „Textele tratatelor bilaterale nu pot fi făcute publice până la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, cu excepția cazului în care există o obligație internațională asumată de partea română în acest sens” (articolul 39). De asemenea, textul menționat reglementează o procedură specială prin care se poate autoriza ca textul unui tratat să fie făcut public între momentul semnării și cel al publicării în Monitorul Oficial, după aprobarea Președintelui României (pentru tratatele la nivel de stat) sau Guvernul României (pentru tratatele la nivel de guvern) și cu condiția ca cealaltă parte contractantă să fi consimțit expres la aceasta.

În acest context, apreciem că respectarea strictă a acestor prevederi legale este de natură să conducă la evitarea oricăror situații sensibile în

./.

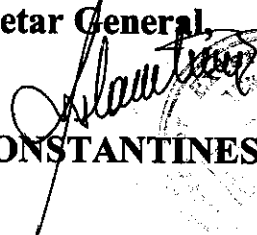
Domnului Mihai UNGHIANU
Secretar General al Camerei Deputaților

relația cu anumiți parteneri.

Având în vedere aceste aspecte, vă adresăm rugămintea de a dispune măsurile necesare pentru respectarea procedurilor prevăzute de articolul 39 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, în cazul în care se dorește ca textele unor tratate să fie făcute publice pe site-urile de internet ale celor două camere înainte de publicarea în Monitorul Oficial.

Cu deosebită stimă,

Secretar General,

Adrian CONSTANTINESCU

Parlamentul României

Camera Deputaților

Cabinet Secretar General

București, 15.02.2006

Nr. 102 B.P.

Domnului deputat

IOAN BIVOLARU
Președintele Comisiei pentru Regulament

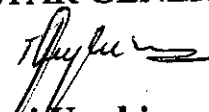
Stimate domnule președinte,

În ședința din 15 februarie 2006, Biroul Permanent al Camerei Deputaților a examinat scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe referitoare la respectarea procedurilor prevăzute de art.39 din Legea nr.590/2003 privind tratatele, în cazul în care se dorește difuzarea acestora pe site-ul Camerei Deputaților, înainte de a fi publicate în Monitorul Oficial al României.

Biroul Permanent a decis ca această scrisoare, împreună cu Nota Secretariatului General al Camerei Deputaților, să fie transmisă Comisiei pentru Regulament, în vederea formulării unui punct de vedere.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Mihai Ungheanu

B.P. Nr. *1442* din *20.04.2006*

Nr. *54/1394* / *20.04.2006*

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

COMISIA PENTRU REGULAMENT

COMISIA PENTRU REGULAMENT
IEȘIRE Nr. *35/14*
20.04 Luna *04* Ziua *19*

Către,

BIROUL PERMANENT
AL
CAMEREI DEPUTAȚILOR

pentru B.P.
[Signature]

În data de 19 aprilie 2006, Comisia pentru Regulament s-a întrunit pentru a discuta conținutul adresei nr.54 DST din 4.04.2006 înregistrată de către noi cu nr.35/11 din 4.04.2006.

Respectiva adresă ne-a fost trimisă de către Secretarul general ca urmare a deciziei Biroului Permanent al Camerei Deputaților și are ca obiect sesizarea Comisiei pentru Regulament în vederea exprimării unui punct de vedere în conformitate cu prevederile art.228 din Regulamentul Camerei Deputaților, modificat și completat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.34 din 24 oct.2005.

Membrii Comisiei au decis să formuleze referitor la aplicarea dispozițiilor art.104 și art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților următoarele interpretări:

1. Dispozițiile art.104 din Regulamentul Camerei Deputaților se referă la situația în care „prin raportul comisiei sesizate în fond se propune respingerea proiectului, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre a Camerei Deputaților...” iar această propunere a comisiei nu este aprobată prin votul plenului Camerei Deputaților.

Conform art.104 alin.(3) se va trece, într-o ședință ulterioară „conform ordinii de zi” la dezbateră pe articole a actului normativ în cauză, cu luarea

în considerare a amendamentelor, depuse și care sunt înscrise în raport ca amendamente respinse, în vederea supunerii la vot a unei propuneri de adoptare a respectivei inițiative legislative. În cazul în care raportul nu conține amendamente depuse la comisia prezedinte de ședință, în conformitate cu prevederile alin.(3) al art.104 din Regulament, decide retrimiteră la comisia sesizată în fond a proiectului de lege, a propunerii legislative sau a proiectului de hotărâre al Camerei în vederea reexaminării și întocmirii unui nou raport și va fixa un termen pentru depunerea acestui nou raport.

2. Dispozițiile art.105 din Regulamentul Camerei Deputaților reglementează modul în care sunt adoptate în plenul Camerei proiectele de legi privind aprobarea ordonanțelor.

Dispozițiile acestui articol pot fi interpretate corect numai dacă avem în vedere și dispozițiile art.115 din Constituția României, republicată și dispozițiile art.104 și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților.

Este cunoscut faptul că atât ordonanțele emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare adoptată anterior de către Parlament, cât și ordonanțele de urgență emise de către Guvern sunt trimise Parlamentului împreună cu proiecte de legi de aprobare.

În cuprinsul alin.(7) al art.115 din Constituția României se statuează că „ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă și se resping printr-o lege”. Această prevedere constituțională este deosebit de importantă.

Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor emise de către Guvern în baza unei legi de abilitare vor fi adoptate ca legi ordinare pentru că acest tip de ordonanțe nu pot fi emise decât în domenii care nu fac obiectul legilor organice (art.115 alin.(1) din Constituție). Proiectele de legi de aprobare ale ordonanțelor de urgență pot avea atât caracter ordinar cât și organic, în funcție de normele cuprinse în fiecare ordonanță în parte.

Aceste proiecte de legi de aprobare a ordonanțelor pot fi înaintate de către comisiile sesizate în fond cu sau fără modificări și în acest caz plenul Camerei Deputaților va dezbate un raport care propune adoptarea proiectului de lege privind aprobarea ordonanței respective. Dacă în urma votului asupra proiectului de lege privind aprobarea ordonanței este obținut numărul de voturi „pentru” necesar adoptării, procedura este finalizată. Dacă în urma acestui vot final, numărul voturilor „pentru” nu este suficient în vederea adoptării proiectului de lege atunci proiectul în cauză se va retrimite comisiei pentru întocmirea unui nou proiect de lege privind respingerea ordonanței, dacă nu există, deja, în raport un amendament respins în sensul acesta.

Considerăm, având în vedere prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României, că deputații trebuie să voteze un proiect de lege de respingere concret formulat și materializat într-un document și nu o concluzie logică. De altfel, un interval de timp rezonabil între cele două voturi este necesar și pentru anumite evaluări cu caracter politic și juridic.

În cazul în care plenul Camerei trebuie să voteze un proiect de lege de respingere a ordonanței, fie că acest proiect este rezultatul primului raport al comisiei sesizate în fond asupra proiectului de aprobare a ordonanței inițiat de către Guvern, fie că respectivul proiect este rezultatul unui al doilea raport al comisiei sesizate în fond ca urmare a neadoptării de către plen a proiectului de lege inițial de aprobare a ordonanței – dacă plenul adoptă proiectul de respingere procedura este finalizată.

Dacă plenul nu reușește să adopte cu un număr suficient de voturi „pentru” proiectul de lege privind respingerea ordonanței putem să ne aflăm în două situații :

1. dacă printr-un prim raport al comisiei sesizate în fond se propune respingerea ordonanței și Camera nu adoptă o asemenea variantă se retrimite la comisie ordonanța pentru a se întocmi un raport favorabil și un proiect de lege de aprobare, cu sau fără modificări a ordonanței;
2. dacă anterior, plenul nu a reușit să adopte proiectul de lege de aprobare a ordonanței și apoi nu a reușit să adopte nici proiectul de lege de respingere a aceleiași ordonanțe, ne aflăm în situația în care Camera nu a reușit să se pronunțe asupra ordonanței. Camera se găsește într-o situație identică când, din diverse motive, nu ia în dezbateră proiectul de lege privind ordonanța sau când nu reușește să adopte un astfel de proiect de lege.

Considerăm că, în ceea ce privește o anumită ordonanță, trebuie să se voteze de cel mult două ori : un vot asupra unui proiect de lege privind aprobarea ordonanței și, eventual, un vot asupra unui proiect de lege privind respingerea respectivei ordonanțe.

Nu este de asemenea, acceptabil ca membrii comisiei să-și mențină opinia materializată în raportul inițial asupra unei ordonanțe dacă respectiva soluție a fost respinsă prin vot de plen.

Retrimiteră la comisie, în acest caz, echivalează cu un mandat de a întocmi un raport cu o concluzie opusă, o formalitate impusă de prevederile art.115 alin.(7) din Constituția României.

Ordonanța își produce efectele juridice, dacă a fost emisă de către Guvern cu respectarea prevederilor constituționale, până în momentul în care în Monitorul Oficial al României se publică o lege de respingere a

respectivei ordonanțe. O asemenea lege are aceleași efecte juridice ca o lege de abrogare a unei legi. O lege de respingere a unei ordonanțe de urgență va avea caracter ordinar sau organic, în funcție de caracterul normelor cuprinse în ordonanță.

În cazul în care Camera Deputaților nu reușește să se pronunțe asupra unei ordonanțe (fie nu a reușit să o ia în dezbatere, fie nu a reușit să adopte o lege de aprobare sau o lege de respingere) situația este diferită în funcție de calitatea Camerei Deputaților în ceea ce privește competența de adoptare.

Dacă suntem în situația de a fi primă Cameră sesizată sunt aplicabile prevederile art.115 alin.(5) din Constituție, ale art.105 alin.(3) și ale art.113 din Regulamentul Camerei Deputaților. Conform acestor prevederi, în cazul ordonanțelor de urgență, dacă nu s-a adoptat o lege de aprobare a ordonanței sau o lege de respingere a ordonanței de urgență respective, în 30 de zile de la depunerea ei la Cameră, ordonanța de urgență este considerată adoptată și se trimite Senatului spre dezbatere. În cazul ordonanțelor emise în baza unei legi de abilitare, termenele sunt cele din art.75 alin.(2) din Constituția României, respectiv 45 de zile, iar în cazul codurilor și legilor de complexitate termenul este de 60 de zile de la data prezentării în Biroul Permanent.

Dacă suntem în situația de a fi Cameră decizională și nu s-a reușit nici adoptarea unei legi de aprobare a ordonanței și nici adoptarea unei legi de respingere a respectivei ordonanțe, dezbaterile asupra ei se reiau în sesiunea următoare pornind de la forma cu care Camera a fost sesizată inițial pe baza ultimului raport întocmit de comisia sesizată în fond, în conformitate cu prevederile art.105 alin.(2).

În situația în care Camera decizională nu se pronunță asupra unei ordonanțe prin adoptarea unei legi, acest fapt poate fi interpretat și ca fiind expresia voinței politice a majorității parlamentare de a lăsa în vigoare ordonanța emisă de către Guvern fără a o afecta prin vreo modificare.

În ceea ce privește cazul concret al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 pentru ratificarea Acordului între Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind înființarea Fundației Publice Româno - Ungare „Gojdu”, semnat la București, la 20 octombrie 2005, constatăm următoarele :

- Raportul suplimentar al Comisiei juridice, de disciplină și imunități care propune adoptarea Proiectului de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005 este supus votului plenului Camerei Deputaților în data de 30.03.2006;

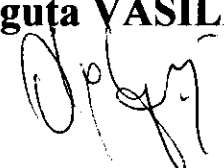
- Proiectul de lege de aprobare a respectivei ordonanțe de urgență nu este adoptat de către Camera Deputaților, deoarece din totalul de 177 de deputați prezenți votează în favoarea proiectului de lege 88 de deputați și nu 89, cât ar fi fost necesar;
- În data de 7.04.2006 ordonanța de urgență este înaintată Senatului cu un proiect de lege de respingere, deși un asemenea proiect de lege nu a fost adoptat de către Camera Deputaților;
- Plenul Camerei Deputaților a încălcat prevederile art.115 alin.(5) din Constituția României și prevederile art.113 alin.(1) din Regulamentul Camerei Deputaților când a aprobat prelungirea termenului de adoptare de la 30 de zile, de la depunerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.183/2005, însoțit de Proiectul de lege de adoptare, la 60 de zile.

Având în vedere cele de mai sus, concluzia este că discutarea raportului comisiei sesizate în fond și votul din data de 30.03.2006 au fost tardive deoarece ordonanța de urgență la care ne referim era deja adoptată tacit, fapt care trebuia să fie comunicat Senatului.

Membrii Comisiei au analizat și adoptat cu 4 voturi pentru (dl. dep. Bivolaru Ioan – PSD; dl. dep. Iustian Mircea Teodor – PNL; dna. dep. Dumitrescu Liana – Grupul Minoritățile Naționale și dl. dep. Varga Attila – UDMR), 2 voturi împotriva (dl. dep. Buda Daniel – PD și dna. Lia Olguța Vasilescu – PRM și 1 abținere (dl. dep. Ciucă Liviu Bogdan – PC) punctul de vedere și au decis înaintarea acestuia către Biroul permanent al Camerei Deputaților

PRESEDINTE,

Ion BIVOLARU

SECRETAR,

Lia Olguța VASILESCU